

[1975]

1-1975

PRELUDI

((ahir))

Retalls n'hi havia de tots colors. El primer bes no fa altra cosa que esclatar en la vermellor de sa galta. Les nits hi eren, i fresques, i les taulades banyades de rosada i els estels, llampants, i tu i jo, adolescents fecundats en el marc de la il·lusió.

Temps era temps hi havia en un poblet medieval una noia ploranera i un jove xerraire.

((avui))

Temps era temps i el rellotge impertinent de la vida que no es detura. I el noi i la noia es fan alts i forts. Tu i jo ja no som adolescents però l'adob que ens ha estat lliurat ha malferit les deixalles odioses.

El teu cos és ara pres d'un perfum odorós, onada fresca de matí a port. No som encara cendra si no brasa encesa. La nostra arrel s'enfila forta, segura, no hi ha branques maldestres que desdibuixin s'esveltesa.

Temps ençà hi ha la paraula més sincera, el gest més elegant i el bes més transparent.

2-1975

TEMPUS

Encara tinc temps
per contemplar
la meva *in certa* joventut.

Encara tinc temps
per aturar el rellotge
del meu cor
i demanar temps joiosos...

Encar
no estic
mort.

[1976]

1-1976

FOSCA NIT₁

La nit era fosca
el fred s'impregnava a la
pell, el vent es deixava anar
fent moure els cabells
de les noies allà presents.

La nit era fosca
i estàvem tots junts.
Un cercle al bell mig de la foguera
agermanats
cantant amb pacífica harmonia.

La nit era fosca
les hores circumdant
el fred més elevat i els llavis
tallats
els cants germinant
i la veu ronca.

La nit era fosca
els estels de l'amor
brillant.

La nit era fosca
i la transparència dels cors
vital.

La nit hi era (i fosca).

₁ Nit de camp a Manresa – primavera del 1976.

2-1976

TRIANGLE

Voldré descriure el teu cos
i em serà difícil:
Voldré descriure el temps
i en faré cançons.

Estiu
un sol ple d'espases roges,
abillant la pell
il·lustrant-la
de bru i poma roja.

Un vestit escotat i uns
sostenidors invisibles. La visió
ja a l'infinit del pic roig.

M'agafes la mà
anem sota els estels.
Tirem els lligams als lleons i
desvestits enmig de la nit ens
llancem a l'amor.

Cossos joves.
Cossos nus.
I uns grills
que no paren de cantar

In-mens l'escenari
Oi??

3-1976

AQUELL DIA

El dia que al sol
li manqui la llum.
El dia que a les flors
els hi manqui olor.
El dia que al mar
li manqui color.
El dia que a la llum
li manqui claror.
El dia que les roques
es tornin balbes.
El dia que l' esfera
deixi de donar voltes
Aquell dia
també em mancaràs tu
i jo seré
tan sols
pols
que el vent s' emportarà
cap a l'abisme².

² En els textos bíblics es parla de l'abisme o oceà primordial com el fonament de la plataforma circular terrestre i el lloc del qual surten les fonts d'aigua dolça i el mar. Sota la terra se situa també el "país dels morts" o lloc on van residir tots els difunts.

[1977]

1-1977

CANÇÓ AL MÓN₃

Sortiu al carrer i mireu els arbres
mireu les flors, mireu els camps,
mireu el Cel.
Veureu que els arbres ja no donen fruit
que les flors no es recepten
i que els camps estan tots buits.
El mar es torna negre
els rius contaminats:
Un suc mot fosc
ens ha deixat tocats.

AMICS ÉS EL PROGRÉS QUE IMPOSA
DESTRUCCIÓ
AMICS ÉS EL PROGRÉS QUE NO RESPECTA
RES.

Els homes es maten en guerres sense sentit
tot per un mercat d'armes en que molts en
treuen profit.
Les boires s'enfosquen
per aquest fum tan
absurd que no para per a
res ni per ningú.
Als rius molts peixos s' estan morint
d'altres bestioles
van pel mateix camí.

³ Text adaptat a cançó per guitarra

AMICS ÉS EL PROGRÉS QUE IMPOSA
DESTRUCCIÓ
AMICS ÉS EL PROGRÉS QUE NO RESPECTA
RES.

Avui m'agradaria cantar coses alegres
però el meu cor no ho sent així.
Jo no estaria contra el progrés
si hi hagués un bon planteig.
Hem de lluitar per què les coses que tenim
no acabin mai en aquest fi.

AMICS ÉS EL PROGRÉS QUE IMPOSA
DESTRUCCIÓ
AMICS ÉS EL PROGRÉS QUE NO RESPECTA
RES.

2-1977

MORT

I quan penso en tu,
Mort,
no sé si agafar-te
com una mà amiga
o com un fotut diable.

Ets tu,
Mort,
la que esperes
amb la daga a la mà
a punt de tallar el cap;
la que vols fer-me marxar
(amb totes les il·lusions)
la que vols fer-me fonedís
-potser per sempre -.

Ets tu,
Mort,
la que m'esperes
-amb dos ciris encesos-
caminant per entremig
de nínxols i de *xipresos*,
deixant al teu pas
records
i deixant al teu pas pas
a nous visitants
caminadors
moridors.

Ets tu,
Mort,
que et perds
a voltes
pel pensament
abisme avall.